

kendt sine bedste Dage, turde saa meget være sikkert, at det er saare uheldigt at vælge Dommere efter denne Valgmaade. Til Dommere bør tages de mest upartiske og ansete Mænd, Personer, som i alt Fald kan samle den absolutte Majoritet om sig, og 11 saadanne Sagførere vil det heldigvis ikke være vanskeligt at finde. Derimod bør Dommerne fremfor alt ikke være sikre Partigængere, der som her med en Valgforsamling paa 80 Medlemmer, der uundgaaelig vil blive ret uensartet sammensat, kan vælges hver for sig med blot 7 Stemmer. Det er da ogsaa saa langt fra rigtigt, at der paa dette Punkt skulde foreligge „almindelig Tilslutning fra alle Sider indenfor Sagførersamfundet“, at en lang Række ansete Sagførere paa de paagældende Møder har erklæret nævnte Valgmaade for forkastelig og blot ikke i sidste Omgang har rejst Opposition mod denne Regel (mit Forslag paa Sagførermødet om at ændre Valgmaaden til absolut Flertal fik alligevel 27 Stemmer), fordi en vis, ret talstærk Fraktion indenfor Samfundet gjorde Reglens Vedtagelse til absolut Betingelse for at stemme for hele den nye Vedtægt. Det er i øvrigt herigennem tilstrækkelig klart markeret, at man netop agter at benytte Forholdstalsvalgmaaden til at sætte sikre Meningsfæller ind i Nævnet. Dette bliver saa meget mere uheldigt, som 5 af Nævnets Medlemmer skal kunne afsige Kendelse, og det saaledes kan tænkes, at den ene Listes Dommere vil faa Majoritet i den ene Afdeling af Nævnet, den anden i den anden, med det Resultat, at der afsiges divergerende Kendelser.

Der er henvist til, at Sagførerraadets Medlemmer efter Retsplejelovens § 140 vælges efter Reglerne for Forholdstalsvalg. Hertil er at bemærke for det første, at Raadet for en væsentlig Del er — og fremtidig altsaa udelukkende skal være — et administrativt Organ, og at der ikke kan fremføres de samme (men vel andre) Betæneligheder mod Valg af Medlemmer af et administrativt Organ ved Forholdstalsvalgmaaden som ved Valg af Dommere. Men dernæst har nævnte Valgmaade netop i de forløbne Aar vist sig at medføre væsentlige Vanskeligheder for Sagførerraadets Arbejde. Og endvidere fandtes den kritiserede Regel ikke i selve Retsplejeloven af 11. April 1916, men blev først indført ved det Rigsdagen i Samlingen 1918—19 forelagte Forslag til Ændringslov. Folketinget stemte imidlertid den foreslaaede Ændring ud, og da Landstinget atter satte den ind, bemærkede Ordføreren i Folketinget ved eneste Behandling Sp. 5722:

Ordføreren (Jessen): „Den første Ændring er foretaget i Lovforslagets § 6, hvor Folketinget har vedtaget, at Valg til Sagførerraadet ikke skulde foretages efter Reglerne for Forholdstalsvalg, saaledes som det er bestemt i Loven om Rettens Pleje. Det var efter Ønske fra Sagførerraadet sely, at denne Bestemmelse blev taget ud, men Landstinget har altsaa sat den ind igen. Jeg har ikke kunnet faa Øje paa, med hvilken Motivering Landstinget har vedtaget dette.“

Folketinget har altsaa været Modstander af Regelen og har kun bøjet sig, fordi dette Punkt var forholdsvis for lille til at nødvendiggøre nye Forhandlinger om hele Ændringsloven.

København, den 13. Februar 1928.

Ærbødigst

N. H. Bache.